

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 3C/21/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8819203823
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Vaľuš
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2020:8819203823.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudcom JUDr. Milanom Vaľušom v právnej veci žalobkyne: I. D., C.. XX.XX.XXXX, S. H.Á. Č.. XXX, XXX XX H., zast. JUDr. Bohdanom Jakubisom, advokát, so sídlom Dobrovičova 13, 811 09 Bratislava, proti žalovanému: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zast. Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, o protižalobe žalobkyne s prísl., takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyňi sumu 1.080,- euro spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 12.12.2018 do zaplatenia, a to všetko do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobkyňi sa p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré trovy je p o v i n n ý zaplatiť žalovaný a o ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Tunajší súd viedol voči stranám sporu konanie, č. k. 3C/107/2014, v ktorom žalobca (teraz žalovaný) sa podanou danou žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovanú (teraz žalobkyňa) na zaplatenie sumy 2.295,80 eur spolu s úrokom z omeškania zo splátok za obdobie od 21.06.2010 do 06.08.2011 vo výške 32,46 eur, ročným úrokom z omeškania 9% zo sumy 2.295,80 eur od 07.08.2011 do zaplatenia a trovy konania. Rozsudkom, č. k. 3C/107/2014 - 108 zo dňa 11.04.2016, súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 1.686,40 eur, úrok z omeškania za obdobie od 21.06.2011 do 06.08.2011 v sume 30,99 eur a ročný úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 1.686,40 eur od 07.08.2011 do zaplatenia, ako aj trovy konania pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 66,00 eur a z trov právneho zastúpenia vo výške 595,00 eur, a to všetko v mesačných splátkach po 40 eur mesačne, ktoré splátky sú splatné vždy do 25-teho dňa toho ktorého mesiaca na adrese žalobcu, pod následkami straty výhody splátok, počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku až do zaplatenia. Čo do zvyšku žalobu zamietol. Vedľajšiemu účastníkovi trovy konania nepriznal. Proti rozsudku podala včas odvolanie žalovaná. Krajský súd v Prešove uznesením, č. k. 8Co/126/2016 - 134 zo dňa 26.06.2017, zrušil rozsudok v jeho napadnutej časti, t. j. okrem výroku o zamietnutí žaloby čo do zvyšku a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súd prvej inštancie preto opätovne prejednal vec a rozhodol tak, že žalobu žalobcu čo do zvyšku zamietol. Žalovanej, ako aj vedľajšiemu účastníkovi - intervenientovi, priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, ktoré trovy je povinný zaplatiť žalobca a o ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Súd protižalobu žalovanej vylúčil na samostatné konanie. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 03.05.2019.

2. Zástupca žalovaného na pojednávaní dňa 16.12.2019 žiadal žalobu zamietnuť v celom rozsahu. Zároveň žiadal aj priznať trovy konania. Poukázal na všetky predchádzajúce vyjadrenia v písomnej a

ústnej forme, ktorí boli zo strany EOS KSI Slovensko v predchádzajúcich konaniach dané súdu. Návrh I. D., terajšej žalobkyne, na vydanie bezdôvodného obohatenia považujeme za absolútne neplatný a nedôvodný. Žalobkyňa sa v tomto konaní domáha vydania bezdôvodného obohatenia z toho dôvodu, že podľa jej názoru došlo k plneniu z jej strany bez právneho titulu. Má za to, že finančné prostriedky, ktoré boli žalobkyňou I. D. poskytnuté žalovanému, boli poskytnuté na základe právneho titulu Zmluva o splátkovom úvere. I. D. - žalobkyňa poskytla tieto finančné prostriedky žalovanému dobrovoľne na riadne plnenie svojho záväzku vzniknutého na základe tejto predmetnej Zmluvy. V žiadnom prípade sa nejednalo o plnenie bez právneho titulu. Pokiaľ by v danom prípade prichádzalo uvažovanie o bezdôvodnom obohatení žalovaného v súvislosti s predchádzajúcim rozhodnutím Okresného súdu vo Vranove nad Topľou, ktoré predchádzalo tomuto konaniu, bolo by dobré zaoberať sa otázkou, či nedošlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného, ale výlučne voči postupcovi, ktorý postúpil pohľadávku voči terajšej žalobkyni žalovanému. Uvažovať o bezdôvodnom obohatení sa na úkor žalobkyne by zase bolo možné len v prípade, že by táto predmetnú čiastku, ktorá tvorí predmet tohto konania, zaplatila aj banke, ktorá jej poskytla úver. Vtedy by snáď boli splnené podmienky bezdôvodného obohatenia, udáva zástupca žalovaného. Na základe skutočností, ktoré sú ku dnešnému dňu známe, len z dôvodu krajnej opatrnosti zniesol aj námietku premlčania nároku žalobkyne. A to k platbám poskytnutým XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX. Zároveň má za to, že pokiaľ by išlo o úrok z omeškania, tento je možné priznať žalobkyni až odo dňa, kedy bola vzájomná žaloba doručená žalovanému.

3. Právny zástupca žalobkyne uviedol, že tvrdenia zástupcu žalovaného na dnešnom pojednávaní považuje za neopodstatnené, a tieto tvrdenia absolútne odmieta. Vzhľadom na predchádzajúce konanie, ktoré sa viedlo na tomto Okresnom súde vo Vranove nad Topľou, v týchto súdnych konaniach sa preukázalo, že u žalovaného absentovala aktívna legitímácia na podanie žaloby. Vzhľadom na to, že žalobkyňa plnila na účet žalovaného bez právneho dôvodu a v omyle, preto je toho názoru, že došlo zo strany žalovaného k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobkyne. Preto žiada, aby súd žalobe vyhovel a priznal im trovy konania.

4. Zástupca žalovaného k prednesu zástupcu žalobkyne uviedol, že pokiaľ zástupca žalobkyne tvrdí, že žalobkyňa plnila v omyle, k tomu uviedol tú skutočnosť, že splátky, ktoré realizovala žalobkyňa voči žalovanému, realizovala pod variabilným symbolom, pod akým platila aj pôvodnému veriteľovi. Z tohto vyplýva, že žalobkyňa neplnila v žiadnom omyle, ale práve vďaka tejto skutočnosti je zrejmé, že plnila svoj konkrétny dlh vyplývajúci zo zmluvy. Zdôraznil, že pokiaľ sa týka plnení žalobkyne, jednalo sa o plnenie istiny. Preto považuje rozhodnutie súdu v predchádzajúcich konaniach za bezpredmetné v súvislosti s týmto konaním. Vzhľadom na uvedené, udáva zástupca žalovaného, poskytnutie ochrany súdom, ktorého práva sa domáha žalobkyňa, by bolo v príkrom rozpore s dobrými mravmi, lebo by nastala situácia, že žalobkyňa nezaplatí ani istinu svojho záväzku, pretože ho z tohto plnenia sa nedomáha ani postupca, čiže banka, pretože má za to, že platne postúpila svoju pohľadávku.

5. V tejto súvislosti právny zástupca žalobkyne uviedol, že banka je inštitúcia, ktorá by mala konať s odbornou starostlivosťou. Preto by mala poznať a dodržiavať príslušné právne predpisy.

6. Právny zástupca doručil dňa 30.01.2020 súdu vyjadrenie k vzájomnej žalobe. Uviedol, že v tomto prípade nedošlo k bezdôvodnému obohateniu sa na strane žalovaného. Žalovaný poukazuje na to, že žalobca prejavil vôľu splatiť svoj existujúci dlh voči žalovanému tým, že poukázala na jeho účet dokopy sumu vo výške 1.080,00 € v rôznych intervaloch. Takéto plnenie od žalobcu bolo z jeho strany vedomé a účelné, nakoľko tieto čiastočné splátky vykonával pod tým istým variabilným symbolom č. XXXXXXXXXX, ktorý bol uvedený aj a zasielanom liste pri postúpení pohľadávky. Jednotlivé splátky vykonával žalobca pod rovnakým variabilným symbolmi postupcovi a aj žalovanému, nakoľko si bol vedomý svojmu zostávajúcemu dlhu. Z uvedeného vyplýva, že žalobca neplnil v žiadnom omyle, ale práve vďaka tejto skutočnosti je zrejmé, že plnil svoj konkrétny dlh vyplývajúci zo zmluvy. Žalobca sa chce účelovo a cielene vyhnúť vráteniu poskytnutého plnenia na ktoré ma žalovaný jednoznačný právny nárok v zmysle platného postúpenia pohľadávky. V poslednom rade žalobca namieta aktívnu vecnú legitímáciu žalovaného, pretože podľa jeho názoru pri postúpení pohľadávky neboli dodržané zákonné podmienky uvedené v ustanovení § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. Zákona o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoB“). K uvedenému žalovaný dodáva nasledovné: Podľa ustanovenia § 89 ods. 1 ZoB: „Banka a pobočka zahraničnej banky pri vykonávaní bankových činností na území Slovenskej republiky uzatvárajú a vykonávajú obchody so svojimi klientmi na zmluvnom základe v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Klient má právo na uzavretie

zmluvy o obchode v slovenskom jazyku, ako aj na poskytovanie informácií od banky a pobočky zahraničnej banky, na predkladanie podaní banke a pobočke zahraničnej banky a na uskutočňovanie inej komunikácie s bankou a pobočkou zahraničnej banky v slovenskom jazyku; týmto nie je dotknutá možnosť súbežného používania iných jazykov, ak to ustanovuje osobitný zákon alebo ak sa na tom banka alebo pobočka zahraničnej banky so svojim klientom písomne dohodnú, pričom klient má právo vybrať si rozhodujúci jazyk pre znenie zmluvy, ak osobitný zákon neustanovuje inak. Banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchylné od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť; takáto zmluva musí mať formu a podobu vyžadovanú zákonom alebo dohodou účastníkov, pričom banka a pobočka zahraničnej banky zodpovedá za jej preukázateľné vyhotovenie v listinnej podobe alebo nainom trvanlivom médiu najneskôr pri uzavretí obchodu a za jej uchovávanie a ochranu podľa § 42 ods. 1.“ Podľa bodu 19.16 Všeobecných obchodných podmienok: „Klient výslovne súhlasí s tým, že Banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje Pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či Banka vznikla v súvislosti s takouto Pohľadávkou akúkoľvek požiadavku, alebo nie, voči Klientovi na tretiu osobu, alebo previesť akékoľvek svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom Banky.“ Podľa ustanovenia § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka: „Veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.“ Z uvedeného jasne vyplýva, že žalobca dal podpisom zmluvy o splátkovom úvere, ktorej neoddeliteľnou súčasťou boli Všeobecné obchodné podmienky súhlas k tomu, že postupca môže svoju pohľadávku postúpiť na tretiu osobu kedykoľvek. Žalobca na podporu vyššie uvedených tvrdení poukazuje aj na nasledovné súdne rozhodnutia:

Podľa Uznesenia Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 10Co/76/2016 zo dňa 07.12.2016: „Pokiaľ sa týka odvolacích námietok, treba povedať, že námietka neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky zo Slovenskej sporiteľne, a.s. na žalobcu, nie je dôvodná, nakoľko vo Všeobecných obchodných podmienkach (bod 18.16), ktoré boli neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere, žalovaný ako klient výslovne súhlasil s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či banka vznikla v súvislosti s takouto pohľadávkou akékoľvek požiadavky, alebo nie, voči klientovi na tretiu osobu, alebo previesť svoje akékoľvek záväzky na tretiu osobu. Súčasne s poukazom na ust. § 89 ods. 1 Zákona o bankách je takáto dohoda medzi bankou a žalovanými možná a v súlade so zákonom....“ Podľa Uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 9Co/145/2015 zo dňa 05.10.2016: „Pokiaľ sa týka záveru súdu prvej inštancie o nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalobcu z dôvodu, že pri postúpení pohľadávky neboli splnené podmienky uvedené v § 92 ods. 8 Zákona o bankách, k tomuto odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že námietka neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky zo Slovenskej sporiteľne, a.s. na žalobcu je nedôvodná, nakoľko vo Všeobecných obchodných podmienkach (článok 19.16), ktoré boli súčasťou zmluvy o úvere, žalovaní výslovne súhlasili s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či banka vznikla v súvislosti s takouto pohľadávkou akékoľvek požiadavky, alebo nie, voči klientovi na tretiu osobu, alebo previesť svoje akékoľvek záväzky na tretiu osobu. Súčasne s poukazom na ust. § 89 ods. 1 Zákona o bankách je takáto dohoda medzi bankou a žalovanými možná a v súlade so zákonom....“ Podľa Uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 19Co/2/2016 zo dňa 02.05.2017: „Žalovaní uzavreli so Slovenskou sporiteľňou, a.s. zmluvu, na základe ktorej im bol poskytnutý úver, ktorý mali dohodnutým spôsobom v dohodnutom čase splácať, čo však porušili a s úhradou boli v čase postúpenia v omeškaní 1225 dní. Žalovaní, ako z listín zo spisu vyplýva, výslovne súhlasili s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či banka vznikla v súvislosti s takouto pohľadávkou akúkoľvek požiadavku alebo nie voči klientovi na tretiu osobu, alebo previesť svoje akékoľvek záväzky na tretiu osobu. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči banke alebo previesť svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom banky (bod 19.16. Všeobecných obchodných podmienok, ktoré sú podľa čl. II. bod 2. zmluvy o splátkovom úvere jej súčasťou). Takáto dohoda je podľa § 89 ods. 1 zákona o bankách prípustná. Dohoda nevykazuje znaky nevyváženosti, ak veriteľ môže aj bez súhlasu dlžníka postúpiť svoju pohľadávku a dlžník môže postúpiť svoj záväzok voči veriteľovi na iného len so súhlasom veriteľa, má to základ vo funkcií súhlasu, ktorým je ochrana veriteľa. Dlh by totiž mohol prevziať taký dlžník, majetkové

pomery ktorého by mohli zhoršiť alebo znemožniť uspokojenie pohľadávky veriteľa ... So zreteľom na dôvody, ktoré uviedol, považoval odvolací súd námietku žalobcu týkajúcu sa posúdenia platnosti zmluvy súdom prvej inštancie za dôvodnú, rozsudok súdu prvej inštancie za taký, ktorým sa z vykonaných dôkazov nedospelo k správnym skutkovým zisteniam a správne právnemu názoru, súd prvej inštancie rozhodol v rozpore so zásadami spravodlivého súdneho procesu (čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky), zaťažil svoje rozhodnutie vadou, pre ktorú bolo potrebné napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP.“ Splnenie podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB žalobca v konaní preukázal prílohou č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok aj napriek tomu, že to podľa názoru žalobcu v konaní nebolo potrebné, keďže žalobca preukázal, že zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili v súdenom prípade v súlade s ust. § 89 ods. 1 ZoB odchyľne od ust. § 92 ods. 8 ZoB. V súvislosti s nedostatkom aktívnej legitímácie v konaní žalovaný v poslednom rade uvádza, že v konaní predložil relevantné oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky žalobcu zo dňa XX.XX.XXXX. Táto skutočnosť nebola v konaní nijakým spôsobom zo strany žalobcu (vtedy žalovaného) spochybnená a súd túto skutočnosť potvrdil v rozhodnutí pod č. k.: 3C/107/2014. Preukázanie zaslania oznámenia o postúpení pohľadávky zakladajú aktívnu legitímáciu postupníka (žalovaného) na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z týchto oznámení vychádzať. Žalobca na podporu vyššie uvedených tvrdení poukazuje aj na nasledovné súdne rozhodnutia: Podľa Rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.06.2003, sp. zn. 4 Obo 210/01: „Relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Súd z takéhoto oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlžník sa v takomto prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie. To by mohol len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupník.“ Podľa Uznesenia Krajského súdu v Žiline zo dňa 09.08.2016, sp. zn. 5Co/248/2016: „Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedol odvolateľ, konštatuje, že záver súdu prvej inštancie, že žaloba nie je dôvodná pre nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu, nie je správny. V konaní bolo preukázané relevantné oznámenie postupcu dlžníkom o postúpení pohľadávky, ktoré bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky.“ Podľa Uznesenia Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 1Co/387/2015 zo dňa 04.05.2016: „Z citovaného zákonného ustanovenia § 526 ods. 2 vyplýva, že ak pôvodný veriteľ oznámi svojmu dlžníkovi, že pohľadávku, ktorú voči nemu má, postúpil tretej osobe, právnou skutočnosťou, na základe ktorej má dlžník plniť novému veriteľovi s dôsledkom, že sa zbaví svojho záväzku, je oznámenie jeho pôvodného veriteľa, samozrejme za predpokladu, že oznámenie spĺňa náležitosti právneho úkonu, teda je určité a zrozumiteľné a bolo urobené vážne a slobodne. Platí to bez ohľadu na to, či zmluva o postúpení pohľadávky je platná, resp. či vôbec vznikla. Dlžník sa v takomto prípade nemôže dovolávať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie. To by mohol len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupník.“ Podľa Uznesenia Krajského súdu v Žiline zo dňa 30.11.2015, sp. zn. 8Co/564/2015: „Odvolací súd sa nestotožnil ani s konštatovaním okresného súdu o potrebe preukázania doručenia oznámenia o postúpení pohľadávky žalovanej a zmluvy, ktorou mala byť predmetná pohľadávka postúpená. Poukazujúc na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Obo 210/2001 z 11.06.2003 (R 119/2003) relevantným oznámením postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky je bez ďalšieho založená aj aktívna legitímácia postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd ju akceptuje bez toho, aby skúmal ako prejudiciálnu otázku, resp. platnosť zmluvy o postúpení. Táto skutočnosť bola preukázaná listom žalobcu z 05.04.2013.“ Podľa Uznesenia Krajského súdu v Nitre zo dňa 27.06.2014, sp. zn. 9Co/133/2013: „V zmysle ustanovenia § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka je pôvodný veriteľ povinný bez zbytočného odkladu oznámiť skutočnosť postúpenia pohľadávky dlžníkovi. Ak pôvodný veriteľ uvedené opomenie, účinnosť postúpenia pohľadávky môže nový veriteľ privodiť tým, že preukáže postúpenie pohľadávky dlžníkovi, a to najmä preukázaním zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorá musí mať písomnú formu. V prejednávanej veci odvolací súd poukazuje na to, že postupca spoločným oznámením s postupníkom dňa 23.09.2009, t.j. v deň uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok, zaslal odporcovi v I. rade oznámenie o tom, že jeho pohľadávka voči odporcovi v I. rade bola postúpená spoločnosti EOS KSI Slovensko, s.r.o. - navrhovateľovi. Z tohto oznámenia je potrebné vychádzať a s ohľadom na uvedené nie je potrebné prejudiciálne skúmať existenciu a platnosť Zmluvy o postúpení pohľadávok. Vzhľadom na uvedené potom záver súdu prvého stupňa, že navrhovateľ nie je aktívne legitimovaným subjektom nie je správny.“ poukazom na vyššie uvedené žalovaný žiadal aby súd vzájomnú žalobu zamietol a priznal žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %.

7. Právny zástupca žalobkyne v písomnom vyjadrení zo dňa 03.03.2020 uviedol, že žalovaný vo svojom vyjadrení uvádza, že nedošlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného, pričom sa odvoláva na tú skutočnosť, že žalobca mal údajne prejavíť vôľu splatiť svoj existujúci dlh voči žalovanému tým, že poukázal na jeho účet sumu vo výške 1.080 Eur a to v rôznych intervaloch. Žalovaný ďalej tvrdí, že plnenie žalobcu bolo vedomé a účelné, pretože malo byť zasielané postupcovi aj žalovanému pod rovnakým variabilným symbolom. Žalobca opakovane zdôrazňuje, že uvedené platby zasielal žalovanému v omyle a na tomto tvrdení aj naďalej zotrváva. Svoje tvrdenie opiera aj o tú skutočnosť, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn.: 3C/107/2014 žalobca (v uvedenom konaní ako „žalovaný“) namietal nedostatok aktívnej legitímácie žalovaného (v uvedenom konaní ako „žalobca“) a trval na tom, že ním uplatňovaný nárok mu právne neprináleží. Dobrovoľné plnenie žalobcu žalovanému vzhľadom na túto dôležitú námietku nemá ani právny ani logický základ. Žalovaný vo svojom vyjadrení uvádza, že na poskytnuté plnenie od žalobcu má jednoznačný právny nárok. Žalobca absolútne nerozumie z akých právny skutočností žalovaný pri tomto tvrdení vychádza, pričom zdôrazňuje, že právny nárok žalovaného bol rozhodnutím Okresného súdu Vranov nad Topľou konaní vedenom pod sp. zn.: 3C/107/2014 zamietnutý. Rozhodnutím súdu bol uplatňovaný nárok žalovaného zamietnutý a to z dôvodu jeho nedostatku aktívnej legitímácie na strane žalovaného (v predmetnom konaní ako „žalobca“). Žalobca odmieta aj názor žalovaného, že splnenia podmienok uvedených v ust. § 92 ods.8 ZoB v konaní nie je potrebné preukazovať, vzhľadom na to, že zmluvné strany si dohodli postúpenie odchyľne možnosť postúpenia od zákona a to vo VOP pod bodom 19.16. Žalobca toto zmluvné dojednanie považuje za neplatné a trvá na tom, že takéhoto obsahu sa nemožno dovolávať, pretože takto zakomponované ustanovenia sú v rozpore so zákonom (konkrétne § 92 ods. 8 ZoB) a klient ich pri podpise nemôže nijako ovplyvniť. Žalobca konštatuje, že ak by aj dal súhlas na spomínané ustanovenie VOP, tak by sa vzdal ochrany do budúca ako aj práva udeliť, či neudelíť súhlas ako spotrebiteľ.

8. Súd prvej inštancie prejednal vec a oboznámil sa s dôkazmi, a to spisovým materiálom v rámci konania, sp. zn. 3C/107/2014, písomnými podaniami žalobkyne a žalovaného, ako aj ich prednesmi.

9. Zo sporu prejednávanom v konaní, č. k. 3C/107/2014 vyplýva, že Slovenská sporiteľňa, a.s. ako banka a žalobkyňa ako dlžník uzatvorili dňa XX.XX.XXXX zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX podľa § 497 až 507 Obchodného zákonníka. Podľa článku I. zmluvy, predmetom zmluvy bolo poskytnutie splátkového úveru bankou dlžníkovi v sume, mene a za podmienok dohodnutých v tejto zmluve o úvere. Na základe úverovej zmluvy bol žalobkyňi poskytnutý úver vo výške 100.000 Sk (3.319,39 eur), ktorý sa žalobkyňa zaviazala ako dlžník splácať v mesačných splátkach po 1.330 Sk (44,15 eur), a to v 120 mesačných splátkach k 20. dňu v kalendárnom mesiaci, splatnosť prvej splátky bola určená na deň XX.XX.XXXX a konečná splatnosť úveru na deň XX.XX.XXXX, úroková sadzba predstavovala ku dňu podpisu zmluvy 9,30% ročne. Slovenská sporiteľňa, a.s. ako postupca a žalovaný ako postupník uzavreli dňa XX.XX.XXXX Zmluvu o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE. Podľa článku V. bod 5.1 predmetom zmluvy je dohoda zmluvných strán o odplatnom postúpení pohľadávok, a to so všetkými právami, ktoré sú spojené s postupovanými pohľadávkami a za podmienok uvedených v tejto zmluve. Podľa prílohy č. 1 k zmluve o postúpení, splatnosť úveru zo dňa XX.XX.XXXX, zostatok pohľadávky predstavoval sumu 4.203,54 eur a istina celkom sumu 3.972,35 eur, istina do spl. sumu 3.972,35 eur a po spl. 0,00 eur, v ďalšom bol uvedený počet dní omeškania 1195 a dátum poslednej úhrady XX.XX.XXXX.

10. Vykonaným dokazovaním v spore (č. k. 3C/107/2014) mal súd za preukázané, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa XX.XX.XXXX medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s., a žalovanou (t. č. žalobkyňa), postúpil postupca na žalobcu (t. č. žalovaný) pohľadávku voči žalovanej. Postupca a žalovaná uzatvorili dňa XX.XX.XXXX zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX podľa § 497 až 507 Obchodného zákonníka. Podľa článku I. zmluvy, predmetom zmluvy bolo poskytnutie splátkového úveru bankou dlžníkovi v sume, mene a za podmienok dohodnutých v tejto zmluve o úvere. Na základe úverovej zmluvy bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 100.000 Sk (3.319,39 eur), ktorý sa žalovaná zaviazala ako dlžník splácať v mesačných splátkach po 1.330 Sk (44,15 eur), a to v 120 mesačných splátkach k 20. dňu v kalendárnom mesiaci, splatnosť prvej splátky bola určená na deň XX.XX.XXXX a konečná splatnosť úveru na deň XX.XX.XXXX, úroková sadzba predstavovala ku dňu podpisu zmluvy 9,30% ročne. Pohľadávka ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky predstavovala sumu pohľadávky 4.203,54 eur a istina celkom sumu 3.972,35 eur, istina do spl. sumu 3.972,35 eur a po spl. 0,00 eur, v ďalšom bol uvedený počet dní omeškania 1195 a dátum poslednej úhrady XX.XX.XXXX. Súd sa stotožnil s názorom vedľajšieho účastníka / právneho zástupcu žalovanej, že

žalobca nie je subjektom, ktorý predmetný úver poskytol, postúpenie pohľadávky bankou na žalobcu sa musí okrem § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, riadiť aj §92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“), podľa ktorého „ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta“. Z gramatického a logického výkladu tohto ustanovenia jasne vyplýva, že banka je oprávnená písomnou zmluvou postúpiť zodpovedajúcu časť pohľadávky jej klienta, ktorý je s platením v omeškaní nepretržite viac ako 90 kalendárnych dní alebo ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol dobu jeden rok. Zámer zákonodarcu umožniť postúpiť len pohľadávku, ktorej splatnosť už nastala, je obsiahnutý v Dôvodovej správe k zákonu o bankách, kde sa v osobitnej časti k § 91 uvádza: „V odseku 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou“. Žalobca v konaní najmä nepreukázal existenciu písomnej výzvy (banky) po tom, čo bol žalovaný (klient banky) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splácaním už splatného dlhu. Splnenie zákonom požadovaných predpokladov na postúpenie splatnej pohľadávky tak nebolo v konaní preukázané. Žalobca tak nedisponuje dostatočnou aktívnou vecnou legitímáciou v predmetnom konaní, lebo zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná, keďže na žalobcu nemohla byť zo strany postupcu postúpená pohľadávka pozostávajúca z čiastkových nárokov, ktorých splatnosť ešte nenastala, keďže žalobca nie je držiteľom bankového povolenia na poskytovanie bankových úverov, teda ani na ich správu, ktorá je súčasťou bankovej činnosti poskytovania úverov, na ktorú je podľa § 7 ods. 1 zákona o bankách potrebné bankové povolenie a zároveň neboli naplnené zákonné predpoklady § 92 ods. 8 zákona o bankách na postúpenie pohľadávky z banky na žalobcu (postupníka). Banka môže postúpiť pohľadávku iba po predchádzajúcej písomnej výzve dlžníka, čo zo strany žalobcu preukázané nebolo. Táto písomná výzva ako podmienka platného postúpenia pohľadávky sa musí dostať do dispozičnej sféry dlžníka. Toto preukázané žalobcom nebolo. Súd preto žalobu v celom rozsahu zamietol. Pokiaľ ide o preukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, súd poukazuje aj na procesné súvislosti, najmä na ustanovenia o zákonnej koncentrácii konania v § 154 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), podľa ktorého prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. V spotrebiteľských sporoch sa podľa § 296 CSP ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania a zákonnej koncentrácii konania sa nepoužijú iba vo vzťahu k spotrebiteľovi. Vo vzťahu k dodávateľovi, v danom prípade žalobcovi, však túto výnimku uplatniť nemožno. Súd mal za to, že v danom prípade postúpenie pohľadávky znamenalo obídienie zákona o bankách, keď sa postúpil živý, ešte nesplatený úver, na žalobcu z neplatného postúpenia pohľadávky preto nesvedčí žalobcovi právo, ktorého sa domáha v žalobe. Z vykonaného dokazovania mal preto súd za preukázané, že žalobca nebol v danej veci aktívne vecne legitimovaný na podanie takejto žaloby. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu je vždy dôvodom pre zamietnutie žaloby. Keďže Krajský súd v Prešove uznesením, č. k. 8Co/126/2016, zrušil rozsudok v napadnutej časti, teda čo do výšky, v ktorej súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol rozsudkom, č. k. 3C/107/2014 - 108 zo dňa 11.04.2016, z vyššie uvedených dôvodov súd žalobu žalobcu čo do zvyšku zamietol, a to rozsudkom zo dňa 11.03.2019, č. k. 3C/107/2014 - 327.

11. Nakoľko platby zo strany žalovanej vo výške 1.080 eur neboli predmetom konania vyššie uvedeného, súd žalobu ohľadom zaplatenia tejto sumy vylúčil na samostatné konanie, ktoré je predmetom tohto konania.

12. Podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezodôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

13. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

14. Podľa § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

15. V rozsudku tunajšieho súdu zo dňa 11.03.2019, č. k. 3C/107/2014 - 327, súd v bode 89 uvádza: „Z vykonaného dokazovania mal preto súd za preukázané, že žalobca nie je v danej veci aktívne vecne legitimovaný na podanie takejto žaloby. Nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu je vždy dôvodom pre zamietnutie žaloby. Keďže Krajský súd v Prešove uznesením, č. k. 8Co/126/2016, zrušil rozsudok v napadnutej časti, teda čo do výšky, v ktorej súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol rozsudkom, č. k. 3C/107/2014 - 108 zo dňa 11.04.2016, z vyššie uvedených dôvodov súd žalobu žalobcu čo do zvyšku zamietol.“ Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 03.05.2019.

16. Rozhodnutím súdu zo dňa 11.03.2019, č. k. 3C/107/2014 - 327 bol nárok žalovaného (v predmetnom konaní žalobcu) zamietnutý, a to z dôvodu nedostatku aktívnej legitimácie.

17. Súd má za to, že žalovaný si uplatňoval pohľadávku, ktorá na neho nebola platne postúpená z dôvodu porušenia ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, nakoľko nemal v konaní aktívnu legitimáciu. Vykonanými úhradami žalobkyne po podaní žaloby došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu a to z dôvodov, že plnenie bolo v prospech aktívne nelegitimovanej osoby a bolo plnené bez právneho titulu. Úhradami žalobkyne vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie, čo zakladá právo žalobkyne jej predmetné obohatenie vydať.

18. Súd sa stotožnil s právnym názorom právneho zástupcu žalobkyne a odmietol názor žalovaného, že splnenie podmienok uvedených v ust. § 92 ods.8 ZoB v konaní nie je potrebné preukazovať, vzhľadom na to, že zmluvné strany si dohodli postúpenie odchýlne možnosť postúpenia od zákona a to vo VOP pod bodom 19.16. Súd toto zmluvné dojednanie považuje za neplatné a má za to, že takéhoto obsahu sa nemožno dovolávať, pretože takto zakomponované ustanovenia sú v rozpore so zákonom (konkrétne § 92 ods. 8 ZoB) a klient ich pri podpise nemôže nijako ovplyvniť. Súd má za to, že ak by aj žalobkyňa dala súhlas na spomínané ustanovenie VOP, tak by sa vzdala ochrany do budúcnosti ako aj práva udeliť, či neudeliť súhlas ako spotrebiteľ.

19. Žalovaný v žiadnom prípade nemá jednoznačný právny nárok v zmysle platného postúpenia pohľadávky, na ktorý sa odvolával vo svojom podaní zo dňa 30.01.2020. Súd má za to, že s otázkou aktívnej vecnej legitimácie žalovaného sa vyporiadal v konaní, č. k. 3C/107/2014, z ktorého bola protižaloba vylúčená na samostatné konanie.

20. Nakoľko žalovaný vzniesol námietku premlčania, a to k platbám poskytnutým XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX, súd sa musel vyporiadať aj s touto otázkou.

21. Podľa ustanovenia § 107 odsek 1 a 2 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

22. Vo vzťahu k tejto námietke žalovaného súd uvádza, že pri práve na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia plyní jednak subjektívna dvojročná premlčacia doba plynúca odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, a objektívna trojročná premlčacia doba plynúca odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu, resp. desaťročná pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení. Súd preto považoval vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného za nedôvodnú.

23. Súd má za to, že žalovaný vedel o svojom postavení v konaní, tzn. vedel, že v konaní nie je aktívne vecne legitimovaný, a teda jeho úmysel bezdôvodne sa obohatiť bol zreteľný.

24. Podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak dlžník ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo

od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

25. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

26. Týmto predpisom je v danom prípade nariadenie vlády SR č.87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

27. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia č.87/1995 Z.z. výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

28. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

29. V zmysle § 255 ods. 1 a ods. 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

30. Ako vyplýva z § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

31. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v zhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

32. Keďže žalobkyňa bola v konaní v plnom rozsahu úspešná, súd jej pri vyhlásení rozsudku priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

33. Na základe vyššie uvedených skutočností súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia písomne na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.